

Arrest

nr. 148 259 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in mei 2012. Op 19 juni 2012 wordt een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoeker afgegeven.

1.2. Op 19 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing tot terugleiding naar de grens. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissingen indiende, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen met het arrest nr. 145.908 van 21 mei 2015.

1.3. Nog op 19 november 2014 beslist de gemachtigde om aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Deze beslissing, die aan de verzoeker onder de vorm van een bijlage 13sexies werd ter kennis gebracht op 19 november 2014, luidt in het Nederlands als volgt:

“Inreisverbod

Aan de heer:

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.11.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel (o)om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.06.2012.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat aan de onderhavige procedure voor de partijen geen kosten zijn verbonden en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een derde middel voert de verzoeker, met betrekking tot de duur van het bestreden inreisverbod, de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals voorzien bij de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1. De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

“De motivering m.b.t. de duur van het inreisverbod is niet deugdelijk., en houdt in wezen enkel een schijnmotivering in.

De bepaling van de termijn van het inreisverbod is immers, blijkens de beslissing, gesteund op de overweging dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

De bestreden beslissing verwijst m.a.w. enkel naar een welbepaald artikel, nl. art. 74/11 § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet om de duur van het inreisverbod te motiveren.

Dit artikel stelt evenwel enkel dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal 3 jaar, doch bepaalt geenszins dat de duur van het inreisverbod in deze hypothese (niet voldoen aan de terugkeerverplichting) automatisch drie jaar zou bedragen.

De loutere verwijzing c.q. overweging dat er geen gevolg zou zijn gegeven aan een eerder bevel, verantwoordt m.a.w. niet het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod (in casu 3 jaar), doch wel enkel het opleggen van het inreisverbod an sich.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen wordt aan de Staatssecretaris, voor de het geval niet aan de terugkeerverplichting zou zijn voldaan, de mogelijkheid gegeven de duur van het inreisverbod te moduleren, gaande van één dag tot een periode van drie jaar.

De Staatssecretaris beschikte in casu m.a.w. over een appreciatiemarge om een inreisverbod op te leggen voor een periode die kan variëren van één dag tot drie jaar.

De loutere verwijzing naar de redenen voor het opleggen van een inreisverbod (an sich) (d.i. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten) kan niet worden beschouwd als een voldoende en deugdelijke motivering die de beslissing terzake duur van het inreisverbod schraagt.

Het loutere gegeven dat voldaan is aan de voorwaarde voor het opleggen van het inreisverbod kan bijv. ook leiden tot het opleggen van een inreisverbod van één dag, één maand of één jaar.

*De bestreden beslissing laat niet toe te weten waarom in casu specifiek voor een termijn van drie jaar werd geopteerd.
(...)”*

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat het loutere feit dat er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel niet verantwoordt waarom er op automatische wijze een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd werd waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. De beslissing luidt onder meer als volgt:

*“(…) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:
(…) Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.06.2012 (…).”
Verzoeker betwist de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing niet en toont niet aan dat de redenen waarom hij een inreisverbod werd opgelegd van drie jaar niet afdoende zouden zijn om te begrijpen op basis van welke grond de beslissing genomen werd.*

Het derde middel is niet ernstig.”

3.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, moet onder meer worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Het thans bestreden inreisverbod is getroffen in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod als volgt is gemotiveerd:

“artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel (o)om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.06.2012.”

Aldus wordt aan de verzoeker een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldoen door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 19 juni 2012. De vaststellingen dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen op het gegeven dat de verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar. Reeds uit de het gehanteerde bewoordingen *“maximum drie jaar”* blijkt dat de gemachtigde de termijn van het inreisverbod kan moduleren en dat hij ter zake over een appreciatiebevoegdheid beschikt om een concrete geldingstermijn te voorzien.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Een specifieke

motivering is dan ook vereist om een inreisverbod te treffen waarbij de wettelijke maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). De verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn standpunt dat de loutere verwijzing naar het feit dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, nog niet verantwoordt waarom een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd.

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat *in casu* op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde er in verzoekers geval voor opteert om een inreisverbod met de wettelijk bepaalde maximumduur van drie jaar op te leggen. De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de - in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan - wettelijk voorziene maximumduur van drie jaar.

De bestreden beslissing miskent dan ook de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waar zij met betrekking tot het inreisverbod een geledingsduur van 3 jaar bepaalt.

De vage beschouwingen in de nota met opmerkingen doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Hoewel het niet betwist is dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting hem opgelegd bij het op 19 juni 2012 afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten en in dergelijk geval in principe een verplichting geldt om een inreisverbod op te leggen, dient te worden opgemerkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod gelet op de aard van deze maatregel en gelet op het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet niet kan worden afgesplitst van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelve. Een inreisverbod kent geen onafhankelijk bestaan los van de geldingstermijn ervan.

De bestreden beslissing dient dan ook in zijn geheel te worden vernietigd. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen dringt zich niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE